Beeldende kunst

INTERVIEW TON HOOGERWERF ALIAS TON OF HOLLAND, TEKENAAR

Tekenaar **Ton of Holland** was 90 dagen in Berlijn, bezocht 90 gay-feesten en maakte 90 tekeningen. Nu is er een boek en een tentoonstelling.

Door **Sara Berkeljon** Tekeningen **Ton of Holland**

Party Party Party

Ton of Holland – artiestennaam van Ton Hoogerwerf – kwam in Berlijn op een feest. ‘Daar zat ineens een varken in een badkuip. Heel eng. Je komt in een onbekende omgeving, het is donker, en daar zit ineens die big. Dit is niet waar, denk je, maar het is dus wél waar. Het was dus gewoon een man, misschien wel een bankdirecteur, die er een kick van krijgt om daar met een rubberen varkensmasker in een badkuip te zitten, met een biertje.’

Kunstenaar Ton of Holland (55) werd bekend met zijn *contemporary embroidery*, borduurkunst op doek, en won twee keer een European Design Award. Voor zijn nieuwste project, een boek en expositie met als titel *ES GEHT AUCH OHNE*, dook hij onder in het Berlijnse nachtleven. Gedurende 90 dagen bezocht Ton of Holland 90 homofeesten. Steeds tekende hij de volgende dag één man of jongen die hij die nacht had gezien. Het resultaat, 90 aquarellen, is vanaf zondag te zien in Galerie Ramakers in Den Haag – Mr. Leather Europe 2009 opent de tentoonstelling.

Op 1 maart 2011 vertrok de kunstenaar van Den Haag naar Berlijn. ‘Mijn vorige boek was klaar, ik had een grote tentoonstelling gehad. In één keer plof je in een soort niemandsland. Ik wilde weg. Ik heb een huis gehuurd, een koffer kleren en een koffer tekenspullen ingepakt. En daar zat ik dan, in Neukölln. De tweede dag moest ik van mezelf wat gaan doen, want vakantie was niet de bedoeling. Ik wist dat ik wilde gaan tekenen, ik had alleen geen onderwerp.’

Die tweede avond ging hij uit. ‘Ik kom in een vreemd gay buurtcafé terecht. Daar verschijnt een Turks-achtige meneer met een grote tas en die verdwijnt in het toilet. Na 20 minuten komt hij als vrouw naar buiten. Aan de bar bestelt hij een fles wijn en die drinkt hij in één teug leeg. Geweldig. De volgende dag ben ik die man gaan tekenen.’

Kort daarna besloot Of Holland elke dag een tekening te maken. ‘Als ik thuiskwam, maakte ik aantekeningen: die club, dat feest, die schoenen, dat gezicht.’ Mooi, lelijk, dik, dun – alles zit in het boek. ‘Als jij een discotheek binnenkomt, weet je toch ook direct met wie je het wilt doen? Dat is een oergevoel. Ik wil het helemaal met niemand doen, maar ik ga zo’n club in, kijk rond en weet meteen wie ik wil tekenen. Er zal best kritiek komen, dat niet alle homo’s er zo uitzien als in mijn boek, bijvoorbeeld. Dat klopt. Maar gewone mensen vind ik niet zo interessant.’

Van diepgaande gesprekken kwam het niet, die 90 dagen. ‘Ik ben daar niet voor de contacten, want die contacten houden voor mij niks in. Wat doe je, wat zie je er leuk uit, ga je mee naar huis? Ik moet dat allemaal niet. Ik kijk als droge analist, naar hoe mannen eruitzien als ze uitgaan, vooral op plekken waar niet gefotografeerd mag worden.’ Of het leuk was, om elke dag uit te gaan? Langzaam schudt hij zijn hoofd. ‘De eerste weken was het party time. Daarna werd het een missie. Door te improviseren met kleding en attributen kwam ik overal binnen. Soms moest ik via internet eerst een wachtwoord aanmaken om aan het adres van de feestlocatie te komen.’

Er waren dus ook avonden dat hij dacht: moet ik weer. ‘Het was zwaar. Ik ben op de been gebleven doordat ik geen drugs gebruik en heel weinig alcohol heb gedronken. Maar ik ben veel kilo’s afgevallen. Mijn ritme was totaal verstoord. Ik zat om tien uur ’s ochtends warm te eten. Ik heb na Berlijn drie maanden nodig gehad om bij te komen.’

Het Berlijnse nachtleven is volgens Ton of Holland onvergelijkbaar met dat in Nederland. ‘Het is supersupersuper. Er zijn daar vierhonderd gelegenheden – clubs, bars, theaters, sportscholen – voor gays. In Nederland betaal je 40 euro entree en op het feest staat iedereen met z’n armen over elkaar. In Berlijn wonen honderdduizend kunstenaars en er is geen geld, dus performers bieden zich gratis aan. De entree is 6 euro, iedereen verkleedt zich, want de dresscodes zijn vaak streng, iedereen maakt feest. In Amsterdam durft niemand meer in het leer de straat op te gaan. Berlijn is veel vrijer.’

En grenzeloos – ook dat. ‘Er zijn een paar feesten die ik niet heb gedaan, omdat het me echt te ver gaat. *Scat parties*, bijvoorbeeld, feesten waar poepseks wordt bedreven. Dan denk ik: nee. Of een feest met vlees en bloed. Gaat me ook te ver. Maar verder heb ik alles gezien.’

Zoals de Schlagernackt Party, de naam zegt het eigenlijk al, een schlagerfeest. Maar dan naakt. Ton ging met een vriend, getooid met hoogblonde Heino-pruiken, zowel op het hoofd als in de schaamstreek. ‘Ik dacht: dan voel ik me iets minder naakt. Binnen krijg je van het naakte garderobepersoneel een vuilniszak waar je je kleren in moet doen. We hebben verschrikkelijk gelachen.’

↬ **Lees verder op pagina V10**